

Lovaas-methode

Discrete Trial Teaching (DTT) en Early Intensive Behavioral Intervention (EIBI) zijn oorspronkelijk ontwikkeld door de Noorweegs-Amerikaanse psycholoog en onderzoeker Ole Ivar Lovaas en zijn collega's in de periode 1960-1990 in Amerika. EIBI was een heel intensieve toepassing van DTT, waarbij kinderen met autisme 40 uur per week behandeld werden in de thuissituatie met 1-op-1 therapie. Deze methode wordt ook wel de 'Lovaas-methode' genoemd. De basis is het conditioneren van een kind: aan- en afleren van gedrag door straffen en belonen.

Volgens diverse kritieken op de werkwijze van Lovaas, was het doel van deze dat kinderen met autisme niet meer te onderscheiden zijn van zich typisch ontwikkelende kinderen. Mensen met autisme moesten zo 'normaal' mogelijk worden (Devita-Raeburn, 2016; Janice, 2022; Leaf et al, 2022; Wikipedia, 2022a, 2022b).

Ook wordt er in de kritiek op gewezen dat Lovaas en collega's in hun behandelingen gebruik maakten van lichamelijke en verbale straffen, zoals schreeuwen, slaan, electroshocks en onthouden van voedsel om 'ongewenst' of 'verkeerd' gedrag af te leren. Gedrag dat bestraft werd, was bijvoorbeeld zelfbeschadigend of agressief gedrag, maar ook 'autistisch' gedrag zoals stimming of fladderen. Er werd niet stilgestaan bij waarom dat gedrag vertoond werd. Ander gedrag, zoals oogcontact maken, moest worden aangeleerd, desnoods met dwang (Devita-Raeburn, 2016; Janice, 2022; Leaf et al, 2022; Wikipedia, 2022a, 2022b).

Tegenwoordig is er veel kritiek op deze (historische) Lovaas-methode. Volgens de huidige normen is deze werkwijze onethisch. Daar staat tegenover dat Lovaas en collega's er wel voor gezorgd hebben dat kinderen met autisme überhaupt behandeling kregen, in een tijd waarin ze als 'onbehandelbaar' werden weggestopt in instellingen (in Amerika) (Devita-Raeburn, 2016; Janice, 2022; Leaf et al, 2022; Wikipedia, 2022a, 2022b).

De Lovaas-methode of het Lovaas model van ABA is in de loop van de tijd doorontwikkeld. Tegenwoordig ligt de nadruk op het gebruik van positieve bekrachtigers, in plaats van negatieve stimuli (*aversives*) of straffen, zoals in vroeger tijden (Lovaas, 2022). Tevens ligt tegenwoordig meer nadruk op de analyse van het gedrag in de context waarin het gedrag plaatsvindt. Hiermee wordt geprobeerd om de functie of het 'waarom' van het gedrag te achterhalen, zodat een hierbij passende behandeling kan worden gekozen.